No. 12. 1848.

VLISSINGSCHE COURANT.

Vrijdag 28 Januarij.

De uitgave dezer Courant geschiedt geregeld driemaal per week. De prijs van het abonnement is voor drie maanden f 2,25, en franco per post f 2,50. Advertentien worden geplaatst à 20 Ct. de regel, uitgezonderd Huwelijks-, Geboorte- en Doodbekendmakingen, waarvan de prijs van 1 tot 6 regels f 1,20 is, en voor elken regel daarboven 20 Ct., behalve 35 Ct. zegelregt voor iedere plaatsing. Men abonneert zich bij alle Boekhandelaren en Postdirecteuren in het Rijk. Brieven franco.

NIEUWSTIJDI[illegible]N.

DUITSCHLAN[illegible]

Het getal der Oostenrijksche troepen, die zich thans onder den veldmaarschalk graaf *Radetzky*, in het Lombardisch Venetiaansche Koningrijk bevinden, wordt op ongeveer honderd duizend man begroot. Geheime mededeelingen uit Milaan zouden de Regering op het spoor eener uitgestrekte zamenzwering gebragt hebben.

— De Koning van Denemarken, *Christiaan VIII*, is den 19. dezer des morgens ten half zeven ure overleden.

ENGELAND.

— De graaf *van Powis* is door zijn oudsten zoon op de jagt doodgeschoten. De jongman is bijna krankzinnig van droefheid en wanhoop.

— Er is bevel gegeven om een eskader van twaalf oorlogsstoomschepen te Portsmouth in gereedheid te brengen om zee te kiezen. Het schijnt voor een kruistogt bestemd te zijn.

— In het iersche graafschap Armagh worden uitgebreider toebereidselen tot landverhuizing dan sedert verscheiden jaren gemaakt, inzonderheid door gegoede Protestanten, die eene aanzienlijke hoeveelheid geld met zich zullen voeren. Ierland zal, ook hierdoor, langs hoe meer verarmd worden.

— In het dal van den Ohio (Noord-Amerika) heeft men veel last gehad van het water, honderde huisgezinnen waren daardoor van huisdak beroofd, en vele goederen waren te loor gegaan, doch gelukkig slechts weinige menschen omgekomen. Op de rivier Ohio was de ketel eener stoomboot gesprongen, terwijl zich 160 passagiers aan boord bevonden; 60 a 70 van deze kwamen onmiddelijk door dit onheil om, en 30 werden zeer zwaar gewond.

FRANKRIJK.

PARIJS, den 22. Januarij. Eergisteren is een hoofdambtenaar bij de groote kanselarij van het legioen van eer gearresteerd, als beschuldigd van valschheid in authentiek geschrift, en van bedriegelijke toeëigening van fondsen, enz. Hij heeft ook reeds dadelijk bekend.

— De debatten in de kamer der pairs in Frankrijk zijn geopend met de beschuldiging, dat *postenhandel* is gedreven geworden onder het oog en in het kabinet van den heer *Guizot* zelven. De heer *de Boissy* heeft beweerd, dat zulk een minister het regt niet heeft, om te spreken van verbetering van de volkszeden, en liever diende over te gaan van de bank der ministers op de bank der beschuldigden. Die interpellatie heeft den heer *Guizot* genoodzaakt te spreken, en te belijden, dat onder zijne medewerking posten waren verkocht, maar dat het niet meer zoude gebeuren. Tot verschooning wist de minister niets bij te brengen, dan dat het insgelijks onder vorige kabinetten had plaats gehad. Dan deze verschooning gaf aanleiding, dat verschillende leden van het vorige ministerie opstonden, om met verontwaardiging te protesteren tegen het voorgeven van den heer *Guizot*, die dan ook letterlijk beschaamd *au pied du mur* werd gezet. Welk een schouwspel, na al de schandalen, welke de laatste jaren in de hoogere fransche kringen hebben voortgebragt. De omkooperij tot systeem gemaakt en bewerkt tot in het kabinet van den minister!

— Het dagblad van Marseille deelt eenige bijzonderheden mede betreffende de laatste onlusten te Milaan. Den eersten avond, 3. Jan., werden volgens dit blad 87 gekwetsten in het hospitaal gebragt en telde men 16 dooden; onder deze zijn niet begrepen die, wier dood verborgen gehouden wordt, of die zich in hunne huizen laten verplegen. Alle burgers hebben den rouw aangenomen. De onderkoning heeft aan de militairen het rooken op de straten verboden ten einde verdere botsingen met de burgers te voorkomen.

— Als een staaltje, hoe groot de haat der Italianen tegenwoordig tegen de Duitschers is, kan d enen, dat de danseres *Fanny Elsler*, die te Weenen geboren is en dezer dagen in la Scala zou optreden, zich verpligt heeft gezien de stad Milaan te verlaten, daar haar te kennen was gegeven, dat zich een complot gevormd had, om haar te doen vallen.

— De koningin van Spanje heeft, volgens verklaring van haren geneesheer, hoogstens twee jaren te leven, doch zal wel binnen een half jaar een lijk zijn.

NEDERLANDEN.

EINDHOVEN, den 21 Januarij. In de gemeente Budel, welke omtrent 2300 inwoners telt, heerschen, behalve de griep, de pokken erg, zoodat jong en oud door dezelve worden aangetast; volgens geruchten zouden dagelijks in die gemeente zes a acht sterfgevallen plaats hebben. De naburige gemeente Stratum, die 1300 inwoners telt, is hieromtrent gelukkiger, daar sedert 1 Januarij ll. tot heden aldaar geen enkel sterfgeval heeft plaats gehad. Het verdient eene zeer opmerking, dat gedurende gezegd tijdstip in die gemeente geene enkele aangifte van geboorte gedaan is.

— Bij den minister van financien is, onder het postmerk Heusden van den 20. dezer, eene som van drie honderd gulden en zestig cents, als gift ten behoeve van 's rijks schatkist ontvangen.

— Naar men verneemt heeft Z. M. de koning uit zijne particuliere fondsen eene som van *f* 1000 toegezegd voor de oprigting van een metalen standbeeld ter eere van *Lourens Jansz. Koster*.

— In de *Staats-Courant* van Vrijdag 14. dezer vindt men een staat van nalatenschap, afkomstig van onder-officieren en verdere manschappen, behoord hebbende tot de landmagt in Oost-Indie, waarvan de soldo's, om derzelver gering bedrag niet onder het beheer der weeskamer te Batavia gesteld, door de daarop regthebbenden bij het ministerie van kolonien in Nederland kunnen worden gereclameerd.

Uit dien staat blijkt, dat er van 219 personen *f* 662,58 ter dispositie is van de erfgenamen. Door elkander heeft dus elk militair ruim *f* 3.07 zuiver nagelaten; de rijkste *f* 4.99 en de armste 35 cent. Men begrijpt, dat er wel veel aan den strijkstok zal zijn blijven hangen, en dat de gelukkige erfgenamen wel zoo verstandig zullen wezen, om die groote schatten niet van het ministerie van kolonien te reclameren, daar zij ongetwijfeld veel meer, dan de erfenis bedraagt, aan kosten zou moeten betalen.

Men behoeft dus ook al, als soldaat, niet naar de Oost te gaan om fortuin te maken!! (*Kal.*)

— Italie verdient thans al onze opmerkzaamheid. Een land, door de natuur zoo rijkelijk gezegend als geen ander, waaraan zich zoo vele herinneringen van roem en genot verbinden; eeuwig merkwaardig door zijne geschiedenis, zijne wetenschappen, zijne kunsten, zijne gedenkteekenen en zijn climaat; waar ieder plekje gronds eeuwig rijk is aan schatten, waaraan geen dagen van vernedering iets van hare waarde konden ontnemen. Dit land, zoo lang gevoed door het verledene, ingesluimerd onder zijnen blaauwen hemel, bij het zacht gemurmel van de onuitputtelijke zangen zijner bewonderaars, had door geheel Europa zich voorbij doen snellen op den weg der beschaving en staatkundige vrijheid. Thans begint het uit zijne wellustige vadzigheid te ontwaken; langzaam, maar toch met jeugdige veerkracht, heft het de bevallige leden van zijn bloemrijk rustbed op; de onverschillige beuzelgeest der jongelings jaren maakt plaats voor het krachtig streven des mannelijken leeftijds; allerwege wordt werkzame bedrijvigheid zigtbaar; het bestaande wordt onderzocht, gewogen, en, te ligt gevonden; de ontevredenheid neemt toe; de gemoederen winden zich op; de actie werkt reactie; en de bannier, waarop geschreven staat: *staatkundige hervorming en vooruitgang*, ontrolt hare breede banen van de toppen der Alpen tot over de golf van Napels.

— Uit alle plaatsen waar garnizoen aanwezig is, verneemt men de belangrijke tijding, dat de soldaten, ingevolge bevel van het ministerie van oorlog, zich oefenen in evolutien op schaatsen. Aanvankelijk zal men dit als eene gekheid beschouwen en er om lagchen; maar overwegende dat onze regering nimmer iets doet zonder degelijken grond voor hare zaak te hebben, zal men zijne spotlust beteugelen en als onderworpen landskind hare wijsheid bewonderen, al valt ons die zoo niet dadelijk in het oog. Thans verneemt men dat het ons gouvernement gelukt is met de verschillende mogendheden een eeuwigdurend contract te sluiten, waarbij bepaald is, dat wij nimmer door vreemd krijgsvolk zullen aangevallen worden dan des winters bij vriezend weder. Daar voor het Behoud het grootste gevaar te wachten is van de zijde onzer zuidelijke nabureo, kan men in dezen maatregel het diepe doorzigt onzer bewindsmannen weder niet genoeg bewonderen. Het Fransche kabinet, onder anderen, heeft zich bij deze gelegenheid duchtig laten verschalken! Dat men vrij het leger uit Algerie, met zijne in oorlogsvuur vergrijsde krijgers op ons afzende: hunne gelederen zullen bij ons smelten als sneeuw voor de zon. Die onnoozele mijnheer *Guizot*, die niet aan onze ijsvelden en ons leger van schaatsenrijders gedacht heeft! Zoo ooit, dan nu met vertrouwen de slaapmuts over de ooren gehaald, want ook van die zijde zijn wij gered. Hoezee! de financien gered, de handel bloeijend, de welvaart overal toenemend, het pauperisme niet noemenswaardig, tevredenheid alom heerschende, de belastingen niet drukkend en gelijkmatig verdeeld! O, gelukkig Nederland! Hoe zinken andere landen bij u in het niet!

MENGELINGEN.

Nog een woord over de bedreigde kneveling der vrije drukpers.

De groote meerderheid der Tweede Kamer had na het onderzoek in de Afdeelingen, eene *algeheele omwerking* verlangd der ontwerpen van wet betrekkelijk de moorddadige aanslagen tegen de vrijheid van drukpers, door DE JONGE VAN CAMPENS NIEUWLAND, onder voorwendsel van bepalingen tegen de misdrijven van laster, smaad en hoon, voorgedragen.

De regering heeft geantwoord op deze kapitale tegenwerpingen.

Zij volhardt de Kamer heeft een *nieuw* werk gevraagd; de regering heeft zich vergenoegd *drie of vier woorden* weg te laten of te veranderen.

Hoe zal de Kamer deze nieuwe beleediging ontvangen? Wij zullen zien.

Wat dunkt u, zou in plaats van ellendig te twisten met het *Handelsblad* over armzalige dingen, zonder eenig belang voor het publiek, de *Nieuwe Rotterdamsche Courant* niet beter gedaan hebben door zich te verstaan met zijn confrater der hoofdstad, door zich gezamentlijk aan 't hoofd te stellen van eene protestatie der geheele pers tegen de moorddadige ontwerpen van dezen mijnheer DE JONGE – voor wien wij altijd eene zekere achting openlijk beleden hebben, maar dien wij thans hebben leeren kennen als de noodlottigste minister van justitie, die ooit het land gehad heeft.

Volgens deze afschuwelijke wetten zal het niet geoorloofd zijn eenige onwettige of onzedelijke daad van eenen ambtenaar of beambten, hoe ook genaamd, te openbaren, zonder te worden vervolgd en gestraft als lasteraar, als de waarheid uit geen regterlijke gewijsde of authentieke akte blijkt. Dus, zoo als zeer juist een confrater doet opmerken, in plaats van slechts één onschendbare koning zullen wij zoo vele onschendbare kleine potentaten hebben als er openbare beambten en ambtenaren zijn, – daaronder begrepen den agent van policie en den veldwachter.

Volgens diezelfde wetten nog, zal het zelfs niet meer geoorloofd zijn iemand, wie 't ook zij, uit te lagchen, op straffe van vervolging wegens smaad en hoon.

Naar den letter van diezelfde wetten, eindelijk, zal het laster en hoon zijn, niet slechts wanneer de aan-

GESCHIEDENIS VAN EEN HOUTEN BEEN.

—

(Vervolg van onze vorige.)

Ik liet dadelijk de geweren onderzoeken, en den naauwen weg, welken wij gegaan waren, verlatende, liepen wij door de akkers heen, in de rigting der boomen, die wij bemerkten, en die onzen marsch aan den vijand moesten verbergen. Het tweede detachement, aangevoerd door mijn luitenant, dat een korteren weg had genomen, moest reeds aangekomen zijn, en achter het huis in hinderlaag liggen. Hij had bevel gekregen, zich niet dan bij het eerste schot, dat hij hoorde, te vertoonen. Wij bereikten eindelijk de boomen, en wij drongen in het kreupelhout door. Ik beval mijne manschappen mij daar te wachten, en ik ging alleen in de vooronderstelde rigting van het huis heen. Ik had geen tweehonderd schreden gedaan, of ik was reeds uit het bosch, en lag de hut, als door betoovering, voor mij ontmaskerd; maar mijne verwondering was groot, toen ik mij neus aan neus met eene groote galgentronie, die op een steenen bank gezeten, zich bezig hield, met een groot berookt musket schoon te maken, bevond.

Toen hij mij bemerkte, sprong de man met het musket als eene jonge hinde op, begon luidkeels te schreeuwen, en vóór dat ik den tijd had er aan te denken, zond hij mij de geheele lading bijna op mijn lijf De haast, die hij met deze daad maakte, redde mij: de kogel floot boven mijn hoofd heen, en verloor zich in de boomtakken. Ik had spoedig mijne karabijn geladen en op den bandiet aangelegd; maar op het oogenblik, dat ik den vinger aan den trekker had gelegd, was de snaak in het huis verdwenen, en mijn kogel vloog tegen het slot van de deur, die weder toegesloten was, aan. Ondertusschen had de slag van de dubbele losbranding mijne manschappen naar mij toe doen komen, die zich om mij heen drongen; en ik zag op vijf honderd schreden achter de woning, mijn luitenant en zijne soldaten, die voorzigtig naderden, om de hut een kringboog vormende, die met elk oogenblik naauwer werd.

Wel overtuigd, dat geen der bandieten ons konde ontsnappen, naderde ik met mijn volk, en gaf order de deur met kolfslagen in te slaan. Wij gingen aan het werk; maar bemerkten reeds bij de eerste slagen, dat wij lang en moeijelijk werk zouden hebben, want de deur, geheel van eiken hout, was van binnen met sterke ijzeren staven gesloten. Er werd toch met ijver aan voortgegaan. Eensklaps deed zich eene sterke losbranding boven onze hoofden hooren en twee van mijne soldaten vielen. De belegerden waren met hunne verdediging begonnen. Ondertusschen was de kring, die de tweede afdeeling vormde, naauwer geworden; zij omringde geheel het huis. Deze afdeeling beantwoordde, door een wel onderhouden vuur, het geweervuur, dat uit de vensters kwam, terwijl de manschappen onder mijn bevel voortgingen met op de deur, die reeds begon te wankelen, te slaan. Van tijd tot tijd viel een man uit ons midden; doch de anderen werkten des te ijveriger door. Eindelijk deed zich een lang gekraak hooren, en de verbrijzelde deur viel onder de bogra's van de soldaten, die als eene verslindende lava naar binnen stortten. Het vuur der bandieten had sedert eenige oogenblikken opgehouden. Ik beval aan hen, die het huis omringden, om de uitgangen wel te bewaken, en ik drong tot de eerste kamer, die vol soldaten was, door. Zij hadden reeds de benedenste verdieping, die uit drie groote kamers bestond, onderzocht, doch hadden dezelve ledig gevonden. De bandieten waren dus op eene hoogere verdieping bijeen vergaderd. Er moest met voorzigtigheid gehandeld worden, ten einde elke overrompeling te vermijden. Terwijl ik met den luitenant over de te gebruiken middelen raadpleegde, snelden eenige ongeduldige soldaten naar den trap en beklommen dezelven. Er was geen tijd meer om te aarzelen, ik snelde hen, met het overschot van hunne kameraden met gevelde banjonnet na. Wij komen in de eerste kamer..... niemand! In de tweede, in de derde..... volmaakte verlatenheid! De soldaten zagen elkander zwijgende en verbleekende aan. De serjant Pietri schudde grommende het hoofd: ik verloor mijne houding. De kelders, met de grootste zorg onderzocht, waren verlaten bevonden. Niet wetende, waaraan mij te houden, opende ik het venster, en riep tot den serjant, die de observatieafdeeling kommandeerde:

– Torrebianca, gij hebt de bandieten immers bij het uitgaan gezat; gij houdt ze gevangen, niet waar?

– Wij houden geen van hen gevangen, kapitein, antwoordde Torrebianca mij koeltjes; er is niemand uitgegaan.

tijging, beoordeeling of gisping zijn gepleegd op eene openbare plaats, of die als zoodanig wordt beschouwd; maar het zal zelf voldoende zijn die te hebben uitgebragt in tegenwoordigheid van *tien* personen! Zijn er echter *negen* bij tegenwoordig, dan heeft er geen misdrijf plaats. Wel, wel, mijnheer DE JONGE! het is derhalve mogelijk even zoo dom als kwaadaardig te wezen.

Al wie den koning, de regerende koningin, den naasten erfgenaam der kroon, of den regent eene *persoonlyke* beleediging zal hebben aangedaan, b. v. een klap, knip, of schop hier of daar toegediend — zal slechts met *zes maanden* gevangenis en *twee* honderd gulden boete worden gestraft. — Maar die tegen deze zelfde personagiën slechts een paar woorden heeft geschreven, waarin de regter het misdrijf van laster ontdekt, zal worden gestraft met minstens *drie jaren* gevangenis en *duizend* gulden boete. Deze drie jaren en duizend gulden zijn gesteld als *minimum*, maar men heeft wel zorg gedragen geen *maximum* te bepalen. Dit blijkt ons goed en klaarblijkelijk; want, mits de regter zorgdrage den beklaagde voor niet minder dan *drie* jaren te veroordeelen, zal tien, vijftien, twintig jaren aan zijne keuze staan; naar dat hij het oorbaar zal vinden. Betrekkelijk beleediging jegens gezegde personagiën is de straf, eveneens slechts als *minimum* vastgesteld, minstens zes maanden en twee honderd gulden. Maar de regter zal vijftien, twintig jaren, naar 't hem goeddunkt, kunnen opleggen, en eene boete tot in het onmogelijke.

En om aan te toonen dat het verzuim van een *maximum* niet zonder doel is geschiedt, verwijzen wij naar het artikel dat over dezelfde misdrijven handelt jegens vreemde souvereinen, waar de uit te spreken straffen stellig zoowel voor het *maximum* als *minimum* zijn vastgesteld.

Met één woord, de wets-ontwerpen van den heer DE JONGE zijn in ons oog niets anders dan een vernieuwd stelsel van *Bastille* en *Lettres de cachet*; — zoo veel ruimte is opengesteld voor willekeur, kuiperij en wraak. (*Asmodée.*)

INGEZONDEN STUKKEN.

Eruditio Musica.

Vierde Concert.

Donderdag den 20. Januarij 1848.

Achtste Sinfonie van L. van Beethoven. Fantaisie voor de Clarinet, van C. G. Reissiger, door den Heer D. Goudswaard. Aria uit de Opera Charles VI, door Mejufvr. J. J. E. de Boer. Fantaisie op Thema's uit de Opera *Lucie de Lammermoor*, voor de Violoncelle, van Batta, door den Heer Ch. J. Montignij. *Meeresstille und glückliche Fahrt*, van Felix Mendelssohn Bartholdy. Concertino voor de Clarinet, van Stuntz, door den Heer D. Goudswaard. Aria uit de Opera *il Giuramento*, van Mercadante, door Mejufvr. J. J. E. de Boer. *Le Désir*, Fantaisie en Variatien voor de Violoncelle van Servais, door den Heer Ch. J. Montignij. Romance uit Maria Stuart, van Niedermeijer, door Mejufvr. J. J. E. de Boer. Ouverture van Schillers Treurspel Maria Stuart, van J. C. baron van Zuijlen van Nijevelt.

Onderscheidene concert-besturen schijnen op het gelukkig denkbeeld gekomen te zijn, om, gedurende het tegenwoordige saisoen, de sinfonien der nieuwere school ter zijde te leggen, en zich daartegen bij het opvoeren der oude, schoone, meer bekende en algemeen geliefkoosde meesterstukken te bepalen; getuige Amsterdam, 's Hage, Utrecht etc.; ook *Eruditio Musica* heeft zich aan de zijde dezer besturen geschaard; vier concerten werden er gegeven en de sinfonien van Beethoven, Fesca en Spohr bij dezelve tot inleidingsstukken gekozen. Daar zijn er die zich met dat denkbeeld niet vereenigen en het *ongelukkig* noemen: wij bedoelen de schrijvers in het Muzijkale Tijdschrift, dat te Utrecht wordt uitgegeven; deze heeren betreuren het zeer bitterlijk, dat in de tijden van vooruitgang die wij beleven, (?) dergelijke *afgezaagde* composition ten gehoore worden gebragt! Voegt nu, dit vragen wij ieder beschaafden lezer, zulk eene trivialiteit tegenover de geniale voortbrengselen van Spohr, Maurer en hun gelijken! *Afgezaagd!!* indien men u met dezelfde maat wilde meten, waarmede gij een *ander* meet, men zou u met regt kunnen toevoegen, dat uwe pennen *zagen* zijn, die gij onmededogend en openrijtend over een anders werk en kunstvlijt haalt; wij zullen u echter op den ingeslagen weg der drieste vermetel- en laatdunkenheid niet volgen. Schaft ons eerst, goede heeren, *nieuw*, dat het oude overtreft, voor dat gij uwe thans nog ongegronde klagten aanheft; uwe Lachners, Schumans en anderen hebben, voor als nog, geen triumf op hunne roemrijke voorgangers behaald, en goede originelen verdienen immers de voorkeur boven slechte nabootserij. De sinfonie-compositie schijnt wel uitgestorven, zoo al niet ontaard te zijn, want na Kalliwoda's *eerste* en Maurers werken, hoorden wij, behalve de derde sinfonie van Mendelsohn Bartoldy, weinig, dat eigenlijk *nieuw* en nog minder dat wezenlijk *goed* is. De Redactie van het Utrechtsche Tijdschrift deed wel, voor dergelijke uitdrukkingen meer gepaste termen te kiezen; of gelooft zij, in dezelve een Panaceum te hebben gevonden tegen iedere prozaische zijde der toonkunst? Als tegenhanger tot de evenvermelde kwade luimsontboezeming, stellen wij de benaming van *goochelaar*, die men zich, ten opzigte van den violist en toonsteller Hauman, vermeet! *Het is helaas! de eerste maal niet, dat men toonkunstenaren van hooge verdiensten en eene veelbelovende toekomst, tracht te vernederen en in een ongunstig daglicht te plaatsen*; ook de muzijk bezit hier en daar hare aristocratie! — Indien Hauman, die, op het 3e concert van E. M. obligaat speelde, een goochelaar of daarmede gelijk gesteld moet worden, dan houden wij hem voor eenen Pinetti, wiens kunst de bewondering van de grooten der aarde verdient; Haumann zou, met de uitstekende middelen die hem ten dienste staan, en welke men schijnt hem niet te hebben durven betwisten, de *romantische* zang-scène van Spohr, en andere dergelijke musicalien, hebben kunnen voordragen; maar ook in dit geval zou de goochel kritiek niet in gebreke zijn gebleven haar kregel aan 's mans schitterende gaven te koelen! Er zijn wezens in de dierlijke wereld, die, in de door hen bewoonde buurten, *huns gelijken* niet kunnen dulden! Ach, bevonden zich alle zaagpennen en goochel-censoren aan de oevers des Bosphorus, dan zoude men elders voor wespensteken en eerverkorting veilig zijn! Doch, *revenons a nos moutons!* Keeren wij tot het Vierde Concert van E. M. terug. De achtste sinfonie van Beethoven, die er op voorgedragen werd, is verre boven *onzen* lof verheven; alles wat de groote meester schreef, draagt den stempel van het schoone, het kenmerk van het volmaakte en dichterlijke; bij deze algemeen erkende en algemeen gehuldigde waarheid, achten wij ieder betoog en iedere beschrijving dezer compositie onnoodig; jammer evenwel, dat de al te *pijlsnelle* tempo's het orkest in de onmogelijkheid stelden, *alle* hare schoonheden naar eisch te doen uitkomen, of liever, dat het orchest zich daardoor in de onmogelijkheid bevond, den geheelen hoorn der overvloed van schoonheden, waarmede de schrijver zijn werk verrijkte, uit te storten! *Meerestille und glückliche Fahrt*, van den vereeuwigden Bartholdy, blijft altijd jeugdig, frisch en groen; dit muzijkaal tafereel gelijkt eene schoone bloem, die telkens nieuwe bekoorlijkheden ontwikkelt en liefelijke geuren verspreidt; het 9e boek der Iliade, Ovidius laatste metamorphosen-boek, Virgilius onvergetelijke landgezangen! Na de doodelijke stilte des zeespiegels, was de orkestvaart der ouverture bij uitstek gelukkig, en zeer zelden hoorden wij het trompetgeschal eene goed volbragt reis beter, met meer zuiverheid en kracht uitvoeren. In de nieuwe ouverture van den Baron van Nieuwveld hoorden wij eene rapsodie van schoone en zangrijke bestanddeelen, vol en grondig geinstrumenteerd, met veel bazuin geraas; doch waren wij voor dit maal zoo gelukkig niet, het eigenlijke *motief* te hooren, zoodat wij ons met de hoop vleijen, bij nadere kennismaking, het een of ander daarvan te zullen kunnen mededeelen. Nu vinden wij geene roeping de uitvoering en voordragt der ensemble stukken eene staatstrenge beoordeeling te laten ondergaan en, van de wieg tot den hoogsten ouderdom, alle vlekjes, feiltjes en misstapjes op te sporen, om ze aan te duiden, ten toon te stellen en eene openbare revue te laten passeren. Indien er al toonkunstenaars mogten geweest zijn, die, slechts ééne enkele seconde, in hunne taak te kort schoten, dan zullen zij zelf hunne regters zijn, en wij zullen ons wel wachten hunnen moed, door openbaren hekel, den genadeslag toe te brengen! De uitvoering van groote muzijkwerken hangt van vele toevallen en omstandigheden af, en met gebreken van slechts geringe beteekenis is zij met regt als volmaakt te achten. Mej. de Boer zong het air uit Charles six, de kaartenkoning, vrij wel, doch minder beviel zij ons in de andere stukken: zij heeft eene goede, zuivere stem, van haren omvang en buigbaarheid weten wij niet veel te melden, eenigermate stroef; bovendien was de zang dezer laatste stukken ongemeen treurig, weemoedig en neerslagtig; het publiek geraakte daardoor in eene droefgeestige stemming, die niet weinig, door de eerste bas-solo van den heer Montignij verergerd werd: zeker hebben de bezoekers van het Concert zich verbeeld met Edgard, de bruidegom van Lammermoor, te midden der grafgewelven rond te waren, en de jammergalmen zijner laatste oogenblikken op te vangen! Welligt droomden zij de uitvaart van Montignij en van Bergen bij te wonen die, als afgezant der Hollandsche landvoogdes, door den ontmenschten tweeden Philips ter dood werden gedoemd! Die fantaisie van Lucie duurde daarenboven zoo verbazend lang! Het tweede stuk was van een meer vrolijken aard, door Servais *gecomponeerd*. De heer Montignij gaf evenwel blijken een fiks violoncellist te zijn, en uit dien hoofde beklagen wij het te meer, dat hij door eene betere keus van stukken en eene *natuurlijke* voordragt, in gebreke bleef, meer degelijke en afdoende proeven zijner talenten te geven. De vrijheden welke deze solist zich in maat, rytmus en stijl veroorlooft, zijn voorbeeldeloos, en gaan zelfs zoo verre dat zij afkeuring verdienen. Druk de toppen uwer vingers als kussens op de snaren, en heeft de natuur u dan de noodige spierkracht geschonken voor een' aangenamen en mannelijken toon, waartoe zal dat eeuwige handbeven, met al zijne ab- en dependentien, dan dienstig zijn. Buitengewoon gunstig heeft zich de met roem bekende en altijd gaarne gehoorde stadgenoot, de uitstekende virtuoos D. Goudswaard onderscheiden; deze toonkunstenaar streeft al meer en meer voorwaarts op het pad der kunst; zijn toon neemt in schoonheid en kracht toe, even als zijne voordragt de volmaaktheid nadert en zijne zeldzame vaardigheid het beste getuigenis van zijn natuurlijk talent en onvermoeide oefening aflegt. Aangenaam was ons derhalve de ondubbelzinnige en algemeene toejuiching die zijn heerlijk spel bekroonde en waardoor het publiek hem bewijzen gaf, op welken hoogen prijs hetzelve het kunstvermogen van eenen Goudswaard weet te schatten. X.

ALLERLEI.

—

Een allertreurigst voorval is dezer dagen, 's avonds, in de gieterij van den werktuigmaker CAVÉ, in de Parijsche voorstad St. Denis gebeurd. Op het oogenblik dat veertig duizend ponden metaals op het hoogste punt van smelting waren, viel er in de kom van den oven een gat, en het gesmolten metaal barstte, als de lava uit eenen vuurberg, naar buiten. Acht der werklieden, die niet snel genoeg de vlugt konden nemen, werden door de gloeijende stof tot aan de enkels overstelpt. Zij zijn in eenen verschrikkelijken toestand, en men vreest dat hun de beenen afgezet zullen moeten worden.

Stand va[illegible] Thermometer te Vlissingen.

In de vrije lucht.

24 Jan. 's m. 5 u. 18°, 7 u. 20°, nm. 2 u. 28°, 's a. 8 u. 22°, 10 u. 20°.
25 Jan. 's m. 2 u. 17°, 8 u. 18°, nm. 2 u. 24°, 's a. 8 u. 18°, 10 u. 17°.
26 Jan. 's m. 3 u. 7½°, 7 u. 8°, nm. 2 u. 22°, 's a. 8 u. 14°, 10 u. 13°.
27 Jan. 's m. 1 u. 9°, 's m. 2½ u. 7½°, 's m. 5 u. 7°, 's m. 7 u. 7½°.

Fahrenheit.

ADVERTENTIEN.

ZEETIJDINGEN.

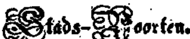
VLISSINGEN, den 27. Januarij. Door kapitein Jongebloed, van de Hanoversche kof Friede, van Dantzich, met hout naar Bremen bestemd, en door het winter weder binnen deze haven liggende, is op de hoogte van Texel gepraaid de Pruissische schooner Emelie Louise, kapitein Bakker, van Pillau. Alles wel aan boord.

MIDDENPRIJZEN

van de volgende artikelen te MIDDELBURG,

27 Januarij 1848.

De Nederlandsche	mudde.	De Nederlandsche	mudde.
O. Z. Tarwe (1846)	f	Z. Gr. Erwten	f 10.00
N. dito dito	- 9.25	W. Witte dito	-
O. W. Tarwe (1846)	-	Z. Paardenboonen	- 5.50
Nieuwe W. dito	- 9.50	W. Koolzaad	- 12.50
N. Z. Rogge	- 7.40	Zomer dito	-
Vreemde dito	-	Gort No. 3	- 18.00
Winter garst	- 5.40	" " 2	- 15.00
Zomergarst	- 5.20	" " 1	- 15.00
Haver	-	Raapolie	f 40.50 p. v.
Boekweit	-	Patentolie	- 42.50 -
W. Witteboonen		Lijnolie	- -
Dito Bruineboonen	- 10.00	Lijnkoeken	f de 104 st.
W. Paardenboonen	- 5.70	Raapkoeken	a 82.00 - 1040 -
W. Gr. Erwten	- 10.00		

Opening des morgens ten 5 1/2 ure.
Sluiting des avonds 5 "

Finale sluiting. De Waterpoorten ten 9 ure en de Rammekens- en Duinpoort ten 10 ure.

Ik sloeg mij wanhopend voor het voorhoofd, en beval dat men het onderzoek overal op nieuw zoude beginnen. Het duurde niet lang. Het was, waarachtig, om er dol van te worden. Ondertusschen was er niets om zich langer mede te vleijen. Het was eene ter neêr drukkende waarheid. Ik gaf dan bevel om den terugtogt te beginnen en de gekwetsten mede te nemen. Het grootste stilzwijgen heerschte bij de soldaten, die meer bewogen dan verwonderd schenen, en die veel beteekenende blikken met elkander wisselden.

Wij gingen weer op weg. Al marscherende, was de serjant Pietri mij genaderd.

– Welnu, kapitein?

– Welnu, Pietri?

– Wat had ik u van ochtend gezegd?

– Wat dan?

– De hennip, waaraan Peppe Coppa zal hangen, is nog niet gesponnen.

– Loop naar den duivel!

Hij keerde naar zijne plaats terug.

Twee uren daarna, waren wij weêr te Nelisartes. Onderweg hadden de soldaten zich zachtkens onderhouden over den wonderlijken uitslag onzer onderneming. Ik hoorde hen, met eene soort van schrik, de wonderlijke en vreeselijke historien, waar Peppe Coppa de held van was, herhalen. De oude Pietri hoorde deze verhalen met eene ernstige oplettendheid aan, en mompelde tusschen de tanden:

– Ik had het den kapitein wel gezegd, dat deze bandiet geen mensch was.

Toen ik weêr te huis kwam, vond ik mijn gastheer, zijne dochter en een ouden monnik, dien ik daar nog niet gezien had, in de benedenzaal, waar de tafel was aangerigt, bij elkander. Marie ontving mij met een zoeten blik.

De oude Gregorio stond op, en mij met een ontsteld gelaat aansprekende, maakte hij mij een lang condoléantie kompliment over den ongelukkigen uitslag mijner onderneming.

– En hoe weet gij, zeide ik een weinig geraakt, dat mijne onderneming een zoo ongelukkigen uitslag heeft genomen?

– Zegt uw ontevreden gelaat het mij niet, antwoordde hij. Komaan, signor capitano, het lot zal u niet altijd tegen zijn. Ga zitten, wij zullen gaan souperen. Zie hier pater Barytus, die van daag wel onze gast wil zijn. Een heel heilig man, voegde hij er zacht bij, en geheel der nieuwe regering toegedaan.

Ik wierp een blik op den heiligen man. Zijne dikke lippen en onvaste blik mishaagden mij zeer. Wij zatten ons aan tafel.

– Zeg eens, vroeg ik mijn gastheer, welke zijn de leelijke historien, die men in het land op rekening van den door ons gezochten bandiet gesteld heeft?

De grijsaard en de monnik wisselden een blik.

– Ik weet niet, antwoordde Gregorio; in hoe verre deze praatjes gegrond kunnen zijn. Wat zeker is, is dat men sedert langen tijd, vreemde dingen op rekening van Peppe Coppa vertelt. Sinds het begin van den oorlog, hebben verscheidene detachementen troepen hem vervolgd, maar altijd te vergeefs. Verscheidene malen hebben zij zich van hem meester gemaakt, maar hij is telkens als eene aal uit de handen der soldaten ontsnapt. De Kronijk verhaalt, dat Peppe Coppa een verbond met den duivel heeft gemaakt, en dat het staal, het vuur, het water en de koord geen magt over hem hebben. Tot nu toe hebben de gebeurtenissen dit geloof bevestigd.

– Goed, goed, zeide ik, den goeden man in de rede vallende; wij zullen zien, hoe langen tijd hij nog betooverd zal blijven? Ik beloof u, dat zoo hij in mijne handen valt, ik hem eene straf zal doen ondergaan, waarvan de werking meesterlijk zal zijn!

De oude monnik, trok, bij deze woorden, een leelijk gezigt, dat een grimlach moest verbeelden, en de twee oudjes zagen elkander weder aan, met dezelfde uitdrukking, die ik reeds opgemerkt had. Ons gesprek hield daarbij op. (Vervolg hierna.)

TE VLISSINGEN, BIJ A. W. VAN BIEREN.